

РЕШЕНИЕ

№ 4450

гр. София, 05.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 28.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **7884** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК,вр. с чл.9,ал.2 от ЗМДТ.

Образувано е по жалба на [фирма]-гр.С. срещу Ревизионен акт № СФР18-РД77-6/11.01.2018 година, потвърден с Решение № СОА18-РД-28-16./04.06.2018 година на Кмет на Столична Община, с който са установени задължения за данък недвижими имоти и такса битови отпадъци за периода 2012 година -2016 година в общ размер на 849 015,12 лева.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност, необоснованост и неправилност на издадения РА, като издаден в противоречие с материално-правните и процесуално-правните разпоредби.Иска се отмяна на ревизионния акт..

В съдебно заседание, жалбоподателят- [фирма]- [населено място] редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от адвокат М. редовно упълномощена,която поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена. Съображения относно незаконосъобразността на ревизионния акт развива и в представените по делото писмени бележки. Заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по жалбата- Кмет на Столична община, редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК, се представлява от юрисконсулт Д. редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли присъждането на

юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и моли да бъде редуцирано по реда на чл.78,ал.5 от ГПК.

СГП, редовно уведомена при условията на чл.137,ал.8 АПК, не изпраща представител.

Административен съд София-град,след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и възраженията на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От доказателствата по делото е видно ,че жалбоподателят е собственик на недвижими имоти- нежилищни и по отношение на които за процесните периода 2012-2016 година е подало декларации по чл.14 от ЗМДТ, както и са подавани коригиращи декларации по отношение на имотите ,като са представени намаляващи отчетни стойности.

Със Заповед № РД-15-49921/287.05.2015 година на Кмет на Столична [община] С. е преназначена на длъжността- Главен инспектор в Отдел „Ревизионен контрол и правно нормативно обслужване“ считано от 01.06.2015 година.

Със Заповед № РД15-4995/28.05.2015 година на Кмет на Столична [община] И. е преназначена на длъжността-Главен инспектор в Отдел“ Ревизионен контрол“ към Дирекция“Ревизии и събиране на вземания“ считано от 01.06.2015 година.

Със Заповед № СОА 16-РД-09-718/07.04.2016 година Кмет на Столична община на основание чл.44,ал.2 от ЗМСМА, във връзка с чл.4,ал.3 и ал.4 от ЗМДТ и чл.8,ал.5 от ДОПК определил за органи по приходите служители от състава на Столична общинска администрация, заемащи изброените по- долу длъжности в Дирекция“ Ревизии и събиране на вземания при Столична община, които извършват производствата по установяването, обезпечаването,събирането и контрол по вземанията на местни данъци и местните такси за битови отпадъци и такса за технически услуги имат правата и задълженията на административни органи по местни приходи- Директор на Дирекция“ Ревизии и събиране на вземания“, Началници на отдели в Дирекция“ Ревизии и събиране на вземания“, главните инспектори в отделите на Дирекция “РСВ“, старши инспектори в отделите „ РСВ“, главните експерти в отделите „ РСВ“, старшите експерти в отделите на Дирекция“РСВ“,главните експерти в отделите на Дирекция“РСВ“,експертите в отделите на Дирекция“ РСВ“.

Със Заповед № СОА16РД-15-7002/18.07.2016 година на Кмет на Столична [община] Х.- С. е преназначена на длъжността- Главен инспектор в отдел“ Ревизионен контрол“ към Дирекция“ Ревизии и събиране на вземания“ считано от 01.08.2016 година.

Със Заповед № СОА16-РД15-10720/04.11.2016 година на Кмет на Столична [община] М. е назначен на длъжността-Директор на Дирекция“ Ревизии“ и събиране на вземания към направление“Финанси и стопанска дейност“ при Столична община считано от датата на встъпване в длъжност.

Последният е встъпил в длъжност на дата 14.11.2016 година.

С Разпореждане от 10.05.2017 година на Директор на Дирекция“ Ревизии и събиране на вземания“ П. Д. И. на длъжност-Главен инспектор в Отдел“ Ревизионен контрол“ при Дирекция“Събиране на вземания“ при Столична община е определена за орган по приходите да упражнява компетентността по възлагане на ревизии и проверки за установяване на задълженията за местни данъци и местни такси за битови отпадъци и такса за технически услуги съгласно ЗМДТ и в случай на отсъствие на П. Д. И. функциите да се изпълняват от М. Б. С.-главен инспектор в Отдел “Ревизионен контрол“.

Със Заповед за възлагане на ревизия № СФР17-РД01-32/06.06.2017 година П. Д. И. на длъжност- главен инспектор по приходите- орган по възлагане възложила да бъде извършена ревизия на [фирма] [населено място] определила състава на ревизиращия екип- М. Б. С.- на длъжност- главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията, Н. Ц. Х.-С. на длъжност- главен инспектор и И. Д. Л. на длъжност-старши инспектор,обхвата на ревизията по видове задължения и по периоди- Данък недвижими имоти за периода-01.01.2012 година-31.12.2016 година и Такса битови отпадъци -01.01.2012 година -31.12.2016 година,срока, в който следва да завърши ревизията до три месеца , считано от датата на връчване на заповедта за възлагане.

Последната е връчена на пълномощник на ревизирувания данъчен субект на 30.06.2017 година за чиято представителна власт по делото се съдържат писмени доказателства – пълномощно, изходящо от управителя на ревизирувания данъчен субект.

Със Заповед СФР17-РД-01-58/13.09.2017 година органът,възложил ревизията П. Д. И. определил нов срок за завършване на ревизията до 20.10.2017 година.

Със Заповед № СОА17*РД-15-11170/01.11.2017 година Кмет на Столична община назначил Е. К. К. за държавен служител на длъжността- Началник на отдел “Ревизионно контрол“ към Дирекция“ Ревизии и събиране на вземания“ считано от датата на заемане на длъжността- 07.11.2017 година.

С Разпореждане от 13.11.2017 година,Директор на Дирекция“Ревизии и събиране на вземания Методи Г. М. в качеството си на Директор на Дирекция“ Ревизии и събиране на вземания“ при Столична община определил Е. К. К. на длъжност- Началник отдел“ Ревизионен контрол“ за орган по приходите да упражнява компетентността по възлагане на ревизии и проверки за установяване на задълженията за местни данъци и местни такси за битови отпадъци и такса за технически услуги съгласно ЗМДТ.

С Решение за изземване разглеждане и решаването на конкретен въпрос-преписка от 05.12.2017 година, Методи Г. М. – Директор на Дирекция“ Ревизии и събиране на вземания“ при Столична община иззел разглеждането и решаването на ревизионно производство,възложено на [фирма] от П. Д. И. в качеството на възлагащ орган- главен инспектор по приходите поради невъзможност да изпълнява задълженията си – продължителен отпуск поради временна неработоспособност и възложил правомощията на възлагащ орган на Е. К. К.-възлагащ орган на длъжност-Началник отдел в Отдел“ Ревизионен контрол“ при СО.

Със Заповед № СОА17-РД-15/12482/11.12.2017 година на Кмет на Столична [община] Х. е назначена на длъжността- главен инспектор по приходите на Отдел“ Ревизионен контрол“ считано от 11.12.2017 година.

На 14.12.2017 година М. Б. С. на длъжност- Главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията-Н. Ц. Х.-С. на длъжност главен инспектор по приходите и И. Д. Х. на длъжност главен инспектор по приходите съставили Ревизионен доклад №СФР17-ТД26-274, с който предложили да бъдат установени задълженията на ревизирувания данъчен субект по видове и по периоди, подробно посочени в него.

РД е връчен на пълномощник на ревизирувания данъчен субект на 15.12.2017 година.

На 11.01.2018 година Е. К. К. на длъжност- Началник отдел“ Ревизионен контрол“ и М. Б. С. на длъжност-Главен инспектор по приходите издали обжалвания Ревизионен акт № СФР18-РД-77-6/11.01.2018 година ,с който установили задълженията на ревизирувания данъчен субект по видове и по периоди подробно посочени в него.

РА е връчен на 17.01.2018 година на пълномощник на управителя на ревизирия данъчен субект.

На 31.01.2018 година дружеството– жалбоподател депозирало жалба до Кмета на Столична община срещу издадения ревизионен акт.

На 05.04.2018 година между жалбоподателя и Кмет на Столична община е сключено Споразумение за удължаване срока за произнасяне по жалбата, като срокът е продължен до три месеца.

С Решение № СО А 18-РД-28-16/04.06.2018 година Кмет на Столична община потвърдил обжалвания ревизионен акт.

Решението е връчено на жалбоподателя на дата 04.06.2018 година.

По делото са приложени всички събрани в хода на ревизионното производство доказателства, както и доказателства събрани в хода на съдебното производство.

Назначена е, изслушана и неоспорена от страните съдебно- техническа експертиза, като в заключението си вещото лице е дало отговор на въпросите, поставени му като задача, а разпитан в съдебно заседание експертът заявява ,че поддържа заключението си.

Назначена е, изслушана и неоспорена от страните съдебно- счетоводна експертиза и допълнение към нея,като в заключенията си вещото лице е дало подробен отговор на въпросите, поставени му като задача, а разпитан в съдебно заседание, експертът заявява ,че поддържа заключението си .

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд-София град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивня сорка по чл.156,ал.5 от ДОПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява основателна, но по съображения,различни от сочените в нея.

Съгласно чл. 4 от ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на [Данъчно-осигурителния процесуален кодекс](#). Обжалването на свързаните с тях актове се извършва по местонахождението на общината, в чийто район е възникнало задължението, по реда на [Данъчно-осигурителния процесуален кодекс](#). Невнесените в срок данъци по този закон се събират заедно с лихвите по [Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания](#). Принудителното събиране се извършва от публични изпълнители по реда на [Данъчно-осигурителния процесуален кодекс](#) или от съдебни изпълнители по реда на [Гражданския процесуален кодекс](#).В производствата по ал. 1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а в производствата по обезпечаване на данъчни задължения - на публични изпълнители. Когато в нормативен акт е предвидено изискване за представяне на удостоверение по [чл. 87, ал. 6 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс](#), за задължения за данъци и такси по този закон се представя удостоверение само за задълженията за данъци и такси към общината по постоянен адрес, съответно седалище, на задълженото лице, като служителите по ал. 3 се определят със заповед на кмета на общината. По аргумент от алинея 5 на същия текст, Кметът на общината упражнява правомощията на решаващ орган по [чл. 152, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс](#), а ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община - на териториален директор на Националната агенция за приходите.

При проверката законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, съдът

следва да извърши преценка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуално-правните и материално правните разпоредби при издаването му-това са така наречените условия за редовно действие на ревизионния акт, залегнали в разпоредбата на чл.160,ал.2 ДОПК/ приложима по силата на преpraщащата норма на чл.4,ал.3 от ЗМДТГ.

Обжалваният Ревизионен акт № СФР18—РД77-6/11.01.2018 година/ с посочена дата на издаване 11.08.2018 година/ е нищожен, като издаден от некомпетентни органи.

С Разпореждане от 10.05.2017 година на Директор на Дирекция„Ревизии и събиране на вземания“ при Столична [община] И. на длъжност- главен инспектор в отдел“ Ревизионен контрол“ при Дирекция“Ревизии и събиране на вземания“ при Столична община е определена да упражнява компетентността по възлагане на ревизии и проверки за установяване на задълженията за местни данъци и такси за битови отпадъци включително такси за технически услуги и със същото разпореждане е посочено, че в случай на отсъствие на П. Д. И. функциите на компетентен орган да се изпълняват от М. Б. С.- главен инспектор по приходите в отдел“ Ревизионен контрол“.

Именно П. И. е издала първата Заповед за възлагане на ревизия като орган по възлагане. С Решение от 05.12.2017 година Директор на дирекция“ Ревизии и събиране на вземания“ при СО извел разглеждането и решаването на ревизионното производство на [фирма] в качеството на възлагащ орган на основание чл.7,ал.3 от ДОПК поради трайна фактическа невъзможност същата да изпълнява задълженията си-продължителен отпуск по болест- над 60 календарни дни - три броя болнични листове за временна неработоспособност и възложил на Е. К. К. функциите на орган по възлагане, който е издател на обжалвания ревизионен акт. Следва да бъде посочено съгласно чл.7,ла.3 от ДОПК определен в закона горестоящ орган може да изведе разглеждането и решаването на конкретен въпрос или преписка от компетентния орган по приходите, съответно от публичния изпълнител, в случаите когато са налице основания за отвод или самоотвод, както и в случаите на трайна невъзможност за изпълнение на служебните задължения, и да възложи правомощията по разглеждането и решаването им на друг орган, съответно публичен изпълнител, равен по степен на този, от когото е иззета преписката или въпросът.Но само по себе си,ползването на отпуск поради временна неработоспособност не води до извод, че лицето е в трайна фактическа невъзможност да изпълнява задълженията си и самото Решение е вътрешно противоречиво, защото в него се твърди както трайна фактическа невъзможност и в същото време - временна неработоспособност. В чл.7, ал.3 от ДОПК, както и в ДОПК няма легално определение на трайна фактическа невъзможност, при което следва да се използват използваните и употребявани понятия в други закони. Правната регламентация на медицинската експертиза се съдържа в НАРЕДБАТА ЗА МЕДИЦИНСКАТА ЕКСПЕРТИЗА/в сила от 27.06.2017 г според, като в чл.2 от същата е посочено, че медицинската експертиза включва експертиза на временната неработоспособност, експертиза на трайно намалената работоспособност на лица в трудоспособна възраст, както и на лица, придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст по [чл. 68 от Кодекса за социално осигуряване \(КСО\)](#), които упражняват трудова дейност и не са им определени вида и степента на увреждане, вида и степента на увреждане на деца до 16-годишна възраст и на лица, придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст по [чл. 68 КСО](#), и

потвърждаване или отхвърляне на професионалния характер на заболяванията. По аргумент от чл. 6, ал.1 от Наредбата, временна неработоспособност е налице в случаите, при които осигуреното лице не може или е възпрепятствано да работи поради: общо заболяване; злополука; професионална болест; лечение в чужбина; санаторно-курортно лечение; належащ медицински преглед или изследване; карантина; отстраняване от работа по предписание на здравните органи; гледане на болен или на карантинен член от семейството; належащо придружаване на болен член от семейството за медицински преглед; изследване или лечение в същото или в друго населено място, в страната или в чужбина; бременност и раждане; гледане на здраво дете, върнато от детско заведение поради карантина в заведението. Отпускът поради временна неработоспособност се оформя с болничен лист по образец, утвърден с акта на Министерския съвет по [чл. 103а от Закона за здравето](#). При временна неработоспособност болничен лист се издава за времето от първия ден на настъпване на временната неработоспособност до нейното възстановяване или до установяване на трайно намалена работоспособност от ТЕЛК, независимо от това, дали по него ще се плати парично обезщетение, с изключение на случаите по [чл. 9, ал. 1 и 4](#). Когато временната неработоспособност е продължила повече от 6 месеца без прекъсване или 12 месеца с прекъсване в две предходни години и в годината на боледуването, отпускът се разрешава само след контролен преглед на ТЕЛК на всеки два месеца, при условие че са налице обективни признаци за възстановяване на работоспособността в следващите 6 месеца. В чл.61 от Наредбата е доуточнено, че експертизата на трайно намалената работоспособност включва определяне на степента на трайно намалената работоспособност в проценти спрямо здравия човек, необходимостта от чужда помощ и срока, срока на инвалидността и датата, на която изтича определеният срок на инвалидност, началната дата на трайно намалената работоспособност (дата на инвалидизиране; причинната връзка между увреждането и настъпилата неработоспособност (смърт) по повод на трудова злополука, професионална болест, военна инвалидност, гражданска инвалидност, причинната връзка между увреждането (смъртта) и условията на труд (извършваната работа) по време на злополуката, включително при военна и гражданска инвалидност, противопоказаните условия на труд, трудоспособно ли е лицето за работното си място и необходимостта от трудоустрояване, характера на заболяването - професионален или общ. Експертизата на вида и степента на увреждане включва определянето на степента на увреждане в проценти спрямо здравия човек, необходимостта от чужда помощ и срока, срока на инвалидността и датата, на която изтича определеният срок на инвалидност, дата на инвалидизиране, препоръки за по-нататъшно наблюдение и рехабилитация. Видът и степента на увреждането/степента на трайно намалената работоспособност се определят въз основа на представената медицинска документация, обективизираща степента на увреждане и функционален дефицит на заболелия орган и/или система, и при необходимост - въз основа на подробна клинично-експертна анамнеза, задълбочен клиничен преглед и насочени лабораторни и функционални изследвания. В решението за изземване на преписката е налице вътрешно противоречие, като от една страна се твърди, че е налице временна неработоспособност, а от друга се приема, че е налице трайна фактическа невъзможност за изпълнение на служебните задължения, при което органът, извършил изземването не е напярвил никакво разграничение между двете понятия. Нещо повече дори-съдебната практика на ВАС приема, че отпускът поради бременност, раждане и отглеждане на малко дете не съставлява трайна невъзможност за изпълнение на служебните задължения по смисъла на [чл. 7, ал. 3 ДОПК](#), а временна такава/ а отсъствието за срок от 60

календарни дни по никакъв начин не може да бъде приравнено на трайна фактическа невъзможност да се изпълняват служебните задължения. След като титулярят е бил в отпуск поради временна неработоспособност-П. И. и изрично е определен нейн заместник- М. Б. С., то е следвало да бъде издадена заповед за заместване при условията и по реда на [чл. 84, ал. 1 от Закона за държавния служител](#)

Следва се отбележи, че нормата на [чл. 7, ал. 3 ДОПК](#) е специална и допуска изземване на компетентност само в строго определени случаи и служи като гаранция, че ревизионните актове се издават при условията на обективност, безпристрастност и законосъобразност. След като решението за изземване на конкретната преписка от първоначално определения ръководител на ревизията е издадено без да са налице основанията за изземване, посочени в текста на закона, то следва да се приеме, че органът по приходите, подписал РА в качеството ръководител на ревизията въз основа решението за изземване на правомощия не притежава съответната материална компетентност. Актът при липса на компетентност на издалия го орган е нищожен. С оглед предвидената в закона съвместна компетентност на издателите на РА, опорочаването на участието дори и на единия от тях влече нищожност на ревизионния акт като цяло.

Няма как при отсъствие поради временна неработоспособност и то за период от 60 календарни дни и при липса на Решение на ТЕЛК, което да установява трайно намалена работоспособност, която да доведе до трайна фактическа невъзможност да се изпълняват служебните задължения от П. Д. И..

Според трайно установената и непротиворечива съдебна практика на ВАС отпускът поради временна нетрудоспособност в общата му хипотеза не установява "трайна невъзможност" по смисъла на [чл. 7, ал. 3 от ДОПК](#), който факт следва да е на лице към датата на издаването на акта за изземване на компетентността /така например [Решение № 7297 от 12.06.2017 г. на ВАС по адм. д. № 10174/2016 г.](#), I о., [Решение № 12682 от 23.10.2017 г. на ВАС по адм. д. № 9138/2016 г.](#) и др./

В хипотезата пред която сме изправени, отсъствието на П. И. е следвало да бъде съпроводено от заповед за заместване, издадена по реда на [чл. 84, ал. 1 от Закона за държавния служител](#), при наличието на която издаването на РА от заместника и би било достатъчно за да обуслови издаването на РА от компетентен орган при условията на заместване без да се налага изземване по [чл. 7, ал. 3 ДОПК](#). Такава заповед за заместване обаче не е налице. По делото няма никакви доказателства, че П. И. е била в трайна фактическа невъзможност да изпълнява задълженията си и то към датата на издаване на разпореждането за изземване на преписката. Самото отсъствие поради временна неработоспособност не обуславя извод за трайна фактическа невъзможност за изпълнение на задълженията. Наред с това, самото решение не е връчено на жалбоподателя, при което той е лишен от възможността да се запознае с него. Нещо повече дори- Ревизионният доклад е издаден от различен ревизиращ екип, като с първоначалната заповед за възлагане на ревизия, третият орган по приходите е посочен като И. Д. Л. – старши инспектор по приходите, а ревизионният доклад е издаден от И. Д. Х. на длъжност- Главен инспектор по приходите, без обаче да има заповед за изменение на заповедта за възлагане на ревизия в това число и на състава на ревизиращия екип. Нещо повече дори- И. Д. Х. е назначена на дата 11.12.2017 година за държавен служител на длъжността-Главен инспектор по приходите считано от 11.12.2017 година на непълно работно време- 6 часа и със срок на изпитване една година от датата на заемане на длъжността, което сочи, че това лице е различно от първоначално посочената И. Д. Л., още повече, че Х. е назначена за първи път на държавна служба. Промяна в състава на ревизиращия екип би могла да се извърши от органа, възложил ревизията само и единствено със Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия, а такава

делото не е представена и не съществува, като не е обсъдена нито в решението на Кмет на Столична община, нито пък е приложена, което е още едно основание за порочност на самото ревизионно производство.

Издаването на Ревизионния акт от Е. К. К. при липса на компетентност и същия да издаде акта прави същия нищожен, непорождащ правни последици. В този смисъл са **РЕШЕНИЕ № 7297 ОТ 12.06.2017 Г. ПО АДМ. Д. № 10174/2016 Г., I ОТД. НА ВАС, РЕШЕНИЕ № 18 ОТ 03.01.2020 Г. ПО АДМ. Д. № 8637/2019 Г., I ОТД. НА ВАС, Решение по адм. дело [1725/2020](#)**. Следва да бъде отбелязано, че в най-общ смисъл, компетентността на определен административен орган посочва кръга от въпроси, с които той е оправомощен да се занимава, както и правомощията, с които органът разполага за решаването на тези въпроси и с оглед издаването на юридически /административни актове/, компетентността представлява нормативно признатата способност на даден орган да издаде определен акт. Компетентността на държавните органи е израз на специализацията на функциите на държавно управление и очертава кръга от задачи, възложени на отделните органи по осъществяването на определени държавни функции. Най-често, компетентността се определя като система от правомощия-съвкупност от права и задължения от особен характер, предоставени на органа за осъществяване на държавната власт. Значението на компетентността при издаване на административни актове е толкова голяма, че законодателят отчитайки тази значимост е въздигнал липсата на компетентност в първо то основание за оспорване на административните актове-чл.146, т.1 АПК/приложим по силата на препращащата норма на параграф 2 от ДОПК/. Липсата на компетентност у издателя на обжалвания ревизионен акт, прави последния нищожен, непорождащ правни последици и предполага обявяването и.

Нищожният ревизионен акт не поражда правни последици, което предполага обявяването и, без да се разглежда спора по същество и без да се обсъждат доводите и възраженията на страните.

С оглед изхода на спора, претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъдят разноски, но преди да бъде определен техният размер, то следва да се обсъди направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на адвокат М., депозирано в последното съдебно заседание, проведено на дата 28.07.2020 година. Нормата на чл.161, ал.2 от ДОПК предвижда, че при прекомерно възнаграждение за адвокат без оглед на действителната правна и фактическа сложност на делото съдът може да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно **[чл. 36 от Закона за адвокатурата](#)**, В тази норма е предоставено право на съда да прецени дали да намали адвокатското възнаграждение, като законодателят само е ограничил минималната долна граница, под която не може да бъде определено адвокатско възнаграждение. Вярно е, че нормата на чл.78, ал.5 ГПК предоставя право на съда по искане на страната, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, да може по искане на насрещната страна да го намали до долна граница, под която не може да се намали възнаграждението-не по-малко от минималния размер, предвиден в Закона за адвокатурата, но съдът не е обвързан с максималния размер, които може да присъди възнаграждение, при условие, че е доказано като заплатено. Наред с това, вярно е, че в разпоредбата на чл.161 от ДОПК/ която е специална по отношение на чл.78, ал.5 от ГПК/ е предоставено право на съда да намали размера на възнаграждението за адвокат, дори и да няма искане за намаляване от страните, но в разпоредбата на чл.161 от ДОПК и в чл.78, ал.5 от ГПК е предоставено право на съда, като законодателят е използвал израза „ може“, което сочи на свободна

преценка на съда да намали или не възнаграждението в едната хипотеза и без дори да има искане от страната до съда, а в другата- по реда на чл.78,ал.5 от ГПК-само при депозирано искане от страната за намаляване на разноските.

В конкретния случай,с Ревизионния акт на ищеца са установени задължения в общ размер на 849 016,12 лева- главница и лихва и материалният интерес възлиза на 849 016,12 леваНо в представените адвокатски пълномощни липсва договорено адвокатско възнаграждение ,както и начинът, по който то следва да бъде платено- в брой или по банков път и с представянето на доказателства за заплащане на възнаграждението/ фактура за заплатеното адвокатско възнаграждение Правна услуга от 31.12.2018 година и с представянето на списък на разноските по [чл. 80 ГПК](#), не отпада задължението на страната да представи и самия договор, в който е уговорено възнаграждението. Горното е необходимо, за да прецени съдът дали е налице пълно тъждество между договореното и реално заплатеното възнаграждение, а в конкретния случай такива доказателства липсват. Съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане - ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка- аргумент от Тълкувателно решение по [Тълкувателно дело № 6/2012 г.](#) на ОС на ГК и ТК и разясненията по т.1 от същото не водят до извод, различен от горния. **В този смисъл е Определение № 10681 от 28.08.2017 г. на ВАС по адм. д. № 8610/2016 г., VII о., докладчик съдията Д. М..**

Именно поради липса на доказателства за договарянето на адвокатско възнаграждение,както и липсата на доказателства за плащането му съдът е в невъзможност да установи дали договореният размер съответства на заплатеното адвокатско възнаграждение и на ищеца изобщо не следва да се присъди адвокатско възнаграждение и от там да се обсъжда възражението за прекомерността му. Затова в негова полза следва да се присъди само и единствено заплатената държавна такса в размер на 50 лева по сметката на АССГ и депозити за вещи лица в размер на 500 лева.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски.Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт,с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от гореизложеното и на основание чл.172, Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА НА Ревизионен акт № СФР18-РД77-6/11.01.2018 година, потвърден с Решение № СОА18-РД-28-16./04.06.2018 година на Кмет на Столична Община, с който на

[фирма] – [населено място] са установени задължения за данък недвижими имоти и такса битови отпадъци за периода 2012 година -2016 година в общ размер на 849 015,12 лева.

ОСЪЖДА КМЕТ НА СТОЛИЧНА ОБЩИНА ДА ЗАПЛАТИ НА [фирма] СУМАТА от 550 лева-разноски по делото, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА СТОЛИЧНА ОБЩИНА.

На основание чл.138 АПК,препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на 160,ал.6 ДОПК,вр. с чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: